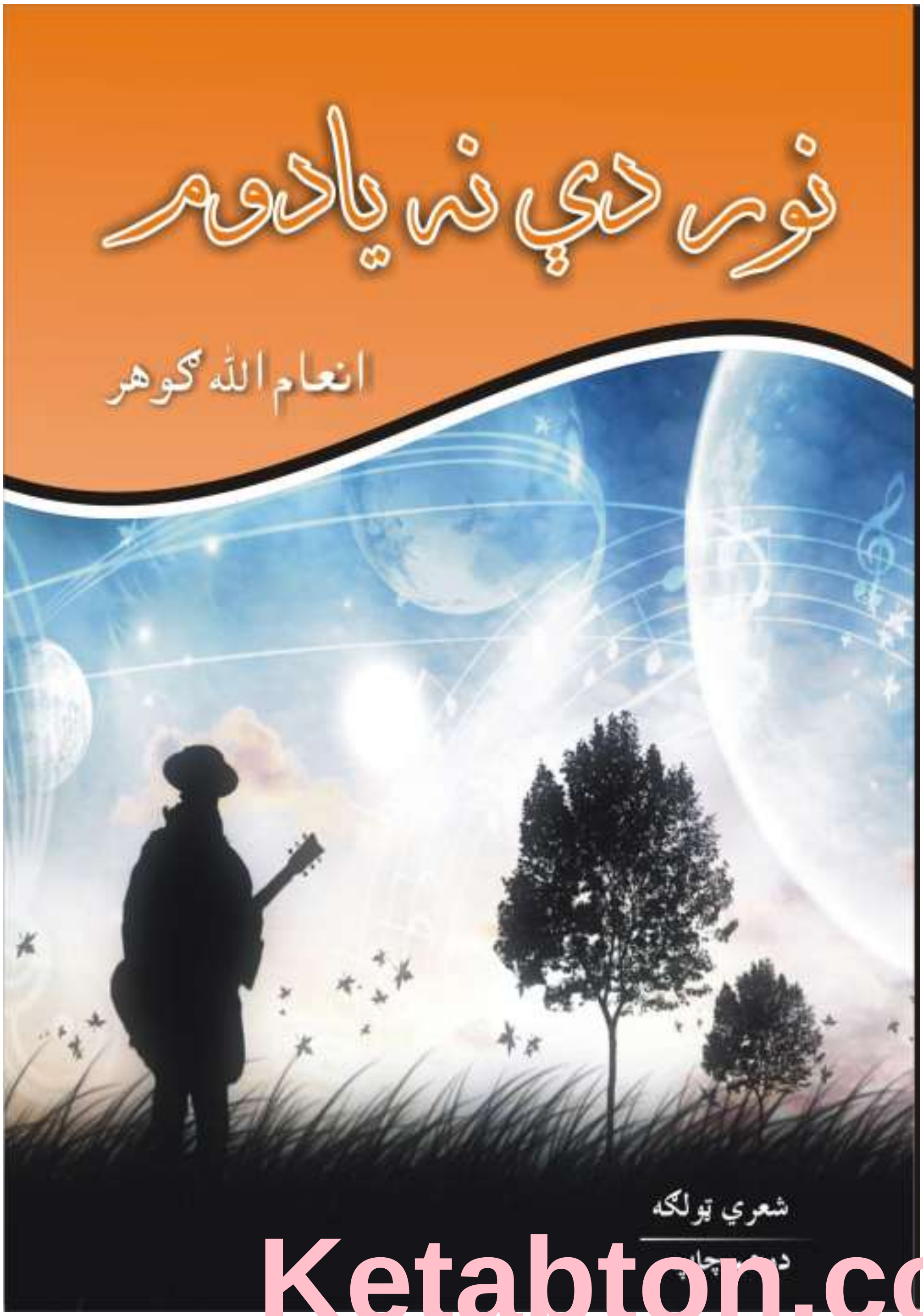

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې

د کتاب نوم: نور دې نه يادوم
شاعر: انعام الله ګوهر
کمپوز: پخپله شاعر
پښتې: نعمت الله خالد
د چاپ کال: ۲۰۱۳
چاپ شمېر: دويم چاپ/۱۰۰۰ ټوکه
خپرندويه ټولنه: پښتو ادبي غورځنګ، کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددويم چاپ سريزه

په همدې بهانه ....

په کار خو دا وه چې اوس مې د پخواني کتاب د دويم چاپ په ځای نوې شعري ټولګه له نوو شعرونو او خبرو سره درنو او خوږو مينه والو ته وړاندې کړې وه خو يو څو خبرو اړ کړم چې کتاب بيا چاپ کړم.

ما فکر کاوه چې له کتاب چاپ کولو وروسته به که خدای کول له نوي شعر او نوي خيال سره راڅرګند شم خو نه پوهيږم څه راباندې وشول ، دا دې د کتاب تر دويم چاپ پورې مې يوازې په شمار يو څو غزلې ليکلې دي.او له بلې خوا ما هيڅکله دا فکر نه ؤ کړی چې ګران لوستونکي به زما کتاب دومره خوښ کړي چې زه به يې دويم وار چاپ ته اړ شم.د ملګرو په دې مينه او تشويق به له خيره سره اوس د شعر د شاپېريو د بازار دوکاندار شم.

ډېر ملګري راته وايې (نور دې نه يادوم) خو نو د مذکر صيغه ده ضررو له کوم خواږه ملګري دې خفه شوی يې.زه ورته دا وايم چې(نور) زموږ په سيمه کې يو اضافي توری دی له« نه يادوم »سره يوازې دتاکيد مرسته کوي.نور يعني له دې وروسته دې نه يادوم.که

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوی خبره هم شي نو مور د هغه چا دپاره چې ژوند مو ورسره تړلی وي د (جانان) کلیمه کاروو چې مذکر ښکاریږي خو جانان ،جانان وي.چې دا خبره ورته وکړم نو ملګري به وایي چې ښه دا یې جانان ! خو ولې یې نه یادوې . نو رښتیا خبره ده ځکه چې
جانان د چا کله هېریږي
د هغو هېر شي چې په ذات کم اصل وینه

همدا پورته خبره زما د یوه غزل په قافیه کې هم شوې ده چې
ګوهره ته به دا دروغ وایې تر کومه پورې
چې بس دا ځل دې یادومه نور دې نه یادوم
خو بیا هم خپل زړه صبرومه نور دې نه یادوم !
یوه بله مهمه خبره دا ده چې ما چې په لومړي ځل دا شعري ټولګه چاپ کوله نو د دې نوم تر ټاکلو وروسته مې له ډېرو فرهنګي یارانو سره مشوره وکړه چې دا نوم څنګه دی او ایا تر دې مخکې خو به د بل چا کتاب نه وي.ځیني ملګرو یې ډاډ راکړ چې نه ،ځیني نورو به یې ویل چې زموږ داسې یو نوم تر غوږ شوی دی خو په غالب ګمان چې هغه (نوره مې مه یادوه) دی.بس ما هم توکل کړ ځکه زما له دې نوم سره دېرې خاطرې تړلې دي.د کتاب له چاپ کولو وروسته د پښتو ادبي غورځنګ لس کلن جشن ته روان وم .په کندهار کې له ملګرو سره د یوې شپې دپاره پاتې شوم نو ما ویل راځه د میرویس کتابخانې چکر ولګوه که چېرته دې نوی کتاب پیدا کړ. له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ميرويس سره مې دا خبره ياده کړه چې کتاب مې چاپ شوی (نور دې نه يادوم).
هغه سمدستي راته وويل چې په دې نوم خو له ماسره يو کتاب شته چې د بل چا دی.ما ويل ته راواخله
له لږ ځنډ وروسته يې د ملګري جعفر هـــــــــاند شعري ټولګه (نوره دې نه يادوم) راکړ.په ليدو يې خوشاله شوم او خفه هم شوم.
خو بيا مې هم زړه ته تسلي ورکړه چې ځه هغه دې نوره نه يادوم دی.خو زما له دې نوم سره دومره خاطرې ډې چې که تر چاپ کولو مخکې هم ماته پته لګېدلی وای ما به د ملګري جعفر هاند عذر کړی ؤ او د دې نو د ايښولوو اجازه به مې ترې غوښتې وه.
بله خبره ! زما تکړه ليکوالانو ملګرو لکه ډاکټر ځلاند،فيصل فاران،ډاکټر امين تنها او داد محـــــــمدناوك او داسې يو څو نورو ملګرو زما په کتاب سريزې ليکلې وې.زما خپله دا اراده وه چې له دويم چاپ سره به يې چاپ کړم خو بيا يو څو ملګرو راته وويل چې د دويم چاپ سره سريزې ښې نه دي هغه به بيا ځانته چاپ کړې.چونکه زه په هر وخت کې د ملکرو په مشورو ژوند تېروم نو دا مې هم ومنله خو بيا هم له پاس يادو شويو ليکوالانو ملګرو نه ډېره مننه کوم چې زما کتاب يې نه صرف لوستی دی بلکه هنري او تنقيدي ليکنې يې هم پرې کړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور څه نه لیکم یو ځل بیا له ټولو مینه والو مننه کوم چې زموږ دزړه خبرې د زړه په سترګو ګوري او د خپل زړه خبرې یې بولي.دا مو هم دویم چاپ او تاسو ....یو ځل بیا هم ستاسو د نېکو نظرونو او ګټورو مشورو په هیله

په ډېره مینه
انعام الله ګوهر
پکتیکا ـ افغانستان
۰۰۹۳-۷۷۸۷۸۷۴۳۳
۰۰۹۲- ۳۳۳۹۲۹۰۸۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـا نــه غوښتل خو بس بې ارادې رایـــــادېدې
یـــو وخت وه چې د ورځې او د شپې رایــــادېدې

چې هر ځل به مې ستا د هیریدلو کوشش وکړ
جانانه هومره ډېر رایادېدې، رایادېدې

منمه،ملامت یمه چې بیرته درته راغلم
خو څه وکړم چې نه مې هېرېدې، رایادېدې

ماښام چې میکدې نه راوتم، ننوتم
د ستا د بیلتانه ترخې شپې، رایادېدې

بېګا مې بیا په اوښکو باندې لوند خیشت وه ګریوان
بېګا مې بیا په زړه راورېدې، رایادېدې

دا مینه هم جانانه عجیبه ده ستا له لاسه
په مخ مې روڼې اوښکې بهېدې، رایادېدې

تا هسې ماته یو ځلې په شا و راکتلي
خو ماته بیا اشنا ډېرې مودې، رایادېدې

زړه به مې چې کله شو خفه مسافرۍ کې
تر هر چا به هغه ورځ ته ادې ! رایادیدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما په زړه کې له مودو نه د يو چا تصوير دی
ماته خو ښکاري چې جانانه دغه ستا تصوير دی

د يوې جينۍ په الماریٔ کې تر بنګړيو لاندې
په سره رومال کې څو خطونه او زما تصوير دی

زما له اوښکو په دې ډکو ډکو سترګو کې پروت
د چا د سرو شونډو د مينې د (مسکا) تصوير دی

د مخ له جبهه يې راوباسم او ښکل يې کړمه
اخ شکر خدايه راليږلی مې اشنا تصوير دی

دا په قبرونو چې دا شنې ،سپينې جنډې رپيږي
دا د دې ژوند کيسه او دا ددې دنيا تصوير دی

هغه سړي چا چې زما زړګی ټوټې ټوټې کړ
ساتلی اوس هم ما د هغه بې وفا تصوير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يار مې ښکلې په زړه پورې ،راته ګوري
زړه مې ريږدي،زړه مې ښوري،راته ګوري

يو څو ښکلې مې د زړه اسمان کې مېشت دي
بس له ورايه لکه ستوري ،راته ګوري

زه خو دا له خدايه غواړم چې جانان مې
راته ګوري،راته ګوري،راته ګوري

چې جانان مې راکتل نه،ها وخت تېر شو
اوس خبري کوي نوري،راته ګوري

زه دولت ځکه نه غواړمه چې بيا به
ډېر مايوسه، ډېر کمزوري،راته ګوري

وې څه بل وخت به خوله درکړمه ګوهره
اوس ډېر خلک له هر لوري راته ګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا رانه مه پوښته چې بدې او که ښې تیري شوې
له تانه پرته مې هم ورځې تېرېدې، تیرې شوې

له کوم سرې سره مې چې مینه په ساعت کې وشوه
لا مې هېر نه دی ګوره څومره زمانې تیرې شوې

لکه منشور نه چې د لمر رڼا اووه رنګه ووزي
له زړه مې داسې ستا د ښکلې مخ شغلې تیرې شوې

ستا د وصال او سپینې خولې وعدې لا نه شوې پوره
جانانه ،څومره ډېرې ورځې څومره شپې تیرې شوې

په خدای چې اوس مې هم زړه ودربیږي ،وډار شمه
په ما غریب ستا د فراق ترخې شپې تیرې شوې

اوس د مرګونو، ژړاګانو پروا نه لري څوک
په دغو خلکو د مرګ دومره حادثې تیرې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې د ورځې شته خوبونه نه بېګا له غمه
د ژوند په خوند باندې هیڅ پوی نه شومه ستا له غمه

د جانان غمه سرخوږلیه لږ مهلت خو راکړه
چې ځان راخلاص کړمه د دې خوارې دنیا له غمه

خلک به هسې وایي دا چې لیونی شومه زه
زه خو ملګرو لیونی شوم په رښتیا له غمه

ستا له جفا نه پس په دې خبره ښه پوی شومه
په دې دنیا کې نه مړ کیږي څوک د چا له غمه

بېګا مې بیا کړه یاره ټوله شپه په ویښه تېره
بېګا مې خدای شته یاره ډېر ژړلي بیا له غمه

دا کرښې نه دې چې یې لولې ته په مخ د کاغذ
ګوهر خو لیکې دا هر څه ګوره اشنا، له غمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سور اور دی او عذاب دی بې له یاره زندګي
تر څو به تېرومه داسې خواره زندګي

د هغه چا له لاسه یم په ژوند پوري ستومان
کوله چې به ما د چا دپاره زندګي

بیا به یې هم ستا په پښو کې کېږدمه جانانه
که راکړي راته خدای په څو څو واره زندګي

تر څو به د ذلت ژوند تېروو په غلامۍ کې
بس واخلې نوره ته رانه باداره،زندګي

داسي یو د خوف طوفان رالوتی په وطن کې
چې نه غواړي اوس دلته څوک له ډاره زندګي

ځان په مینه پوه کړه، مینه وپېژنه شېخه
تر کومه به کوې داسي بېکاره زندګي

دګوهر غم او خوښي دي ستاپه لاس کې یاره
وتلې د ګوهر ده له اختیاره زندګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يار چې مې کله په غاښو کې شونډې سرې ونيسي
لکه مړوند کې چې د سرو ګلو غونچې ونيسي

منم چې مينه مو جانانه په ساعت کې وشوه
خو هېرول به دې بيا ډېرې زمانې ونيسي

دار ته به هم زه په رضا او په خندا لاړ شمه
خو که څوک راشي ما په جرم د (هغې)ونيسي

شېخ هم په ښکلو باندې لاس اړوي، مينه کوي
بس چې څوک ورشي دی په لاس کې زر تسبې ونيسي

زما جانان چې چېرته اوسي دا وصيت مې واورئ
زه چې مړ کېږم زما سترګې دې دورې ونيسي

که دغه حال وه په دې ځای کې نو به وګورې ته
څو کاله پس به دا وطن ،ټول هديرې ونيسي

علاج يې ماته دی مالوم ګوهر به هله روغ شي
چې يار غېږ ورکړي او خپل زړه ته يې نژدې ونيسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غفلت په خوب ویده دې لکه مړي
ځیني ځیني پښتانه دي لکه مړي

دا زموږ د پاک وطن پاک شهیدان ټول
دا ژوندي دي، داسي نه دي لکه مړي

ځیني خلک په عزت کې څومره سپک دي
بس په وزن کې درانه دي لکه مړي

لږ د خپلو عاشقانو احوال واخله
په کوڅه کې دې پراته دي لکه مړي

له ګوهره چې ته لاړې نازولې
ارمانونه یې اوس مړه دي لکه مړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای شته په اوښکو دې لمانځم جانانه هر ماسخوتن
راته یادیږې ستا خبرې بس اکثر ماسخوتن

پاس په سپوږمۍ کې راته ستا ښکلې څهره ښکارېږي
چې ویده کیږم ،په بالښت لګوم سر ،ماسخوتن

ډېر مې یادیږې کاشکې تللی یار په خوب ووینم
خدایه ورځ تېره کړې نن زر ،چې راشي زر ماسخوتن

بیګا مې ستا شایسته مخ اولید نو چیغه مې کړه
له کومې خوا راوخوت خلکو دغه لمر، ماسخوتن

ستا پاکه مینه لکه وینه په رګونو کې زما
زړه مې کوي ستا د نامې ذکر سحر،ماسخوتن

خلک ویده شي خو دی ژاړي تر سهاره پوري
دغه حالت بس سروکال وي د ګوهر، ماسخوتن

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه غزل لکه نغمې خوږې خوږې خبرې
په زړه مې اورې یاره ستا پستې پستې خبرې

ښه مې په یاد دي لا تر اوسه مې هېر شوي نه دي
چې زه به غوږ وم تا به کړې وړې وړې خبرې

جینۍ ته خوب ورځې او سترګې یې وې سرې د ورځې
کړې تر ناوخته له خپل یار سره د شپې خبرې

که یارانه راسره نه کوې نو مه یې کوه
راسره کړه په شواروزکې یو،دوه ،درې خبرې

هېر به مې نه شي او تر مرګه به یادیږي راته
جانانه ستا هغه یو څو ترخې ترخې خبرې

ملګري وايي چې په شعر کې یې نوښت نشته دی
ګوهر کوي هغه زړې کیسې ،زړې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړه مې اوري ستا د میني هغه تېر وختونه
له ډېره وخته پس مې هم لا نه دې هېر وختونه

تا به هېر نه کړي دا کمبخت زړه مې زه پېژنمه
که ووځي هر څو یاره ،ډېر کلونه ، ډېر وختونه

زما په واړه لالهانده او په سترې ژوند کې
د خوشالۍ او د خندا دې ،څو په شمېر وختونه

اوس مې په دغه خوار حالت پوري خندا مه کوه
رقیبه ما هم ډېر تیر کړي ستا په څېر وختونه

ګوهر دي مړ شي یا دې ړوند شي په دې غبرګو سترګو
چې تېروي به په خندا ستا نه بغېر وختونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټولې کیسې دې هېرومه ،نور دې نه یادوم
ما فیصله کړې صنمه، نور دې نه یادوم

په دې پوهېږم چې تر مرګه به دې هېر نه کړمه
خو بیا هم خپل زړه صبرومه ، نور دې نه یادوم

تا د رقیب سره جانانه یوځای نه شم لیدی
زه درنه بل وطن ته ځمه ، نور دې نه یادوم

نور به زه یاره ستا لپاره اوښکې نه تویوم
بس زندګې تېروم سمه ،نور دې نه یادوم

ته مې په دغه سوي حال باندې خندا کوې ،او
زه ټوله شپه ژاړم له غمه ،نور دې نه یادوم

ګوهره ته به دا دروغ وایې تر کومه پورې
چې بس دا ځل دې یادومه ،نور دې نه یادوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ ساده و .لیونی نه و ملګرو
ګوهر دومره بد سړی نه و ملګرو

دا په زړه مې چې د کوم خنجر ګوزار دی
دا اشنا ښکاري ،پردی نه و ملګرو

د پښتو په شاعري کې به مې راج وي
که خیرت و او مرګی نه و ملګرو

دغه چم و، دا کوڅې وې، دا محفل و
تاسو نه وئ، ساتېری نه و ملګرو

دا(شاعر) چې اوس په چیغو چیغو ژاړي
دا په زړه دومره نری نه و ملګرو

دا غزل به د ګوهر درته یادګار وي
خامخا که چیري دی نه و ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د دغه باغ او د بلبل مزه اوس نه ده پاتې
پانې يې زهر شوې د ګل مزه اوس نه ده پاتې

دستا په سترګو کې د مينې اظهار نه ښکاري اوس
ستا د خواره واره اوربل مزه اوس نه ده پاتې

پښتانه اوس دلته په ژوند باندې ستومانه دي ټول
د پېښور او د کابل مزه اوس نه ده پاتې

ياره چې ستا خوږو يادونو په کې ژوند تېراوه
ددې زړګي ددې ګوګل مزه اوس نه ده پاتې

چې يار دې لاړه بې وفا شو،د بل چا شودرنه
ګوهره ستا هم د غزل مزه اوس نه ده پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چي دوه مين کړي سره ښکل،ماته راياده شي ته
بورا چي کښني په کوم ګل ،ماته راياده شي ته

ما چي دستا د هېرېدلو کوشش کړی هر ځل
تر ټولو زياته هغه ځل ،ماته راياده شي ته

په پرديسي کي راته هر څوک ستا په څېر ښکارېږي
لاس چي وهي څوک په اوربل ،ماته راياده شي ته

هغه چي تا به د کابل خوږې قيصې کولې
ذکر چي کړ ي څوک د کابل ،ماته راياده شي ته

دساه په هره يوه کړۍ مي دستا نام نوشته
د ژوندانه په هر منزل ،ماته راياده شي ته

د خيال او فکر تخيل مي د ستا لور ته يوسي
ګوهر چي ليکمه غزل ،ماته راياده شي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې وفا ! ستا پرېښولو ته خفه یم
زه د خپل ژوند تېرولو ته خفه یم

ګران کار نه دی ستا تر دره خو به درشم
خو واپس بیرته راتللو ته خفه یم

دا نو څنګه محبت دی چې کال تېر شو
د یوې خولګۍ غوښتلو ته خفه یم

زه اوس بیا نوی مین شوم ،رنګ مې زیړ دی
بیا سوچو او ژړېدلو ته خفه یم

زه په مینه کې هر وخت ځکه کړیږم
چې دخپل یار هېرولو ته خفه یم

بیا شپه راغله تنهایي شوله ګوهره
درد،په شعر کې رانغښتلو ته خفه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما ویل بیا به مینه نه کوم خو بیا مې وکړه
بس دومره پوه شومه جانانه چې خطا مې وکړه

خدایه هغه کس رانصیب کړې چې په زړه کې مې دی
بیګا مې وژړل ښه ډېر او دا دعامې وکړه

ته خو به خود هم نه منې چې زړه دې وړی له ما
غل خو پخپله باندې نه وایي چې غلا مې وکړه

تا هم خپل کار اوکړ جانانه او جفا دې وکړه
ما هم خپل فرض دی پوره کړی او وفامې وکړه

بیا خو به ته هم ټوله شپه ژاړې ،پښېمانه به یې
که دې ازار کړمه لالیه او ښېرا مې وکړه

د رقیب سر مې دی مات کړی د خپل یار په چم کې
ګوهره خوښ یمه چې دا لویه غزا مې وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د جانان له ډېره غمه شاعري کړم
د هجران له ډېره غمه شاعري کړم

بیا د یار له کوڅې راغلم بې دیدنه
یم روان، له ډېره غمه شاعري کړم

چې دا دومره دروند غم یوسم ،کاڼی نه یم
زه انسان له ډېره غمه شاعري کړم

د بیلتون او درقیب تر منځ راګېر یم
یم حیران،له ډېره غمه شاعري کړم

چې زما د شاعري سبب دې وپوښت
اخ قربان ! له ډېره غمه شاعري کړم

فکر مه کړئ چې ګوهر بس سم وزګار دی
په ایمان، له ډېره غمه شاعري کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورځ مې خرابه وي چې تاته مې کتلي نه وي
داسي شپې کمي دې چې ما په کې ژړلي نه وي

هغه سړی د بیلتانه په غمو څه خبر وي
چا چې په ټول ژوند کې غمونه هیڅ لیدلي نه وي

په دې دنیا کې هر عمل لکه په غره کې چیغه
بد به ونه ریبي چې هر چا بد کرلي نه وي

خدایه تر هغه مې ژوندی لرې تر څو پورې چې
ټول پښتانه مې په یوه ټغر لیدلي نه وي

د ستا په هجر ګلالۍ دومره ژړلي دې ما
دومره به تا چېرته په عمر کې خندلي نه وي

ګوهر له تاسره کړي دومره ډېره مینه یاره
ستا په خوب خاطر کې هم کله راغلي نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مین چې نه وي زندګي باندې هیڅ نه پوهېږي
هغه په درد د تنهایي باندې هیڅ نه پوهېږي

زړه چې ورنه کړې دلداري باندې هیڅ نه پوهېږي
دا ښکلي ښکلي په یاري باندې هیڅ نه پوهېږي

کلی یې ټول په ما خبر کړ ځوانیمرګه یې کړې
وړه جینۍ په ریباري باندې هیڅ نه پوهېږي

څوک چې سرې شونډې، توري سترګې شاعري نه بولي
والله هغوئ په شاعري باندې هیڅ نه پوهېږي

د خلکو زړونه یې پرېښي دي جومات کې ناست دی
زاهد په چل د بندګي باندې هیڅ نه پوهېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د سترګو نشانه به شم یوه ورځ
د غمونو افسانه به شم یوه ورځ

که ستا حسن زما مینه وه همداسې
د دې خلکو تماشه به شم یوه ورځ

له دې غم او له ژړا سره زړګیه !
ته غم مه کړه ،اموخته به شم یوه ورځ

که دې هره ورځ دا هسې ځورولم
درنه لاړ به شم، خفه به شم یوه ورځ

د غزل د عروجونو په اسمان کې
لکه ستوری راښکاره به شم یوه ورځ

د هغې د لیونۍ مینې د لاسه
سودایي او دیوانه به شم یوه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا راباندي راغلل ستا غمونه، دریابونه
یاره وارخطا مي شول خیالونه، دریابونه

ژوند دی تېروم یې بس په تشو امیدونو
ځکه راته ښکاري سرابونه، دریابونه

نن مي په یو جام ګوذاره نه کیږي بې سوره یم
نن خو ساقي راکړه دریابونه، دریابونه

سترګوپه دریاب کي چي دي دوو کسو ته ګورم
ذهن ته مي راشي زر موجونه، دریابونه

تراوسه مي یوه خبر خوښیږي، رایادیږي
چا راته ویل چي کتابونه، دریابونه

ولي مي په چیغو ژړوې داسي ناترسه
په مخ مي ځي د اوښکو سېلابونه، دریابونه

شعر کي دي ګوهر د حکمت غواړمه ګوهره
ډک دي له ګوهرو دي شعرونه، دریابونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه کې پیدا شوې مې جذبه ده، عجیبه غوندې
خدایه دغه مینه پښتنه ده، عجیبه غوندې

داچې په خاورین وجودسېلونه داسمان کوي
خلکود ضعیف انسان رتبه ده، عجیبه غوندې

ځان او له جهان نه سړی دومره بې پرواکړي
څومره دادعشق ظالم نشه ده، عجیبه غوندې

سترې دې په ژوند کړي خوپه مرګ دې قدر زیات شي
دغه دود،دستور او فلسفه ده، عجیبه غوندې

یادونه دې دسیوري غوندې ګډ راسره درومي
ځارجانانه زما اوستا رشته ده، عجیبه غوندې

په ژبه د نغمو کې دزړه درد بیانول دي
ګوهره شاعري هم سلسله ده، عجیبه غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مي رانه غواړي د اشنا په څېر يو څوک
نه مي کړ پيدا ياره د ستا په څېر يو څوک

هو دا منم ښکلي به ډېر وي دې جهان کي
زه غواړمه د هغه بې وفا په څېر يو څوک

ته که په خپل حسن باندي ناز کوې دا واوره
نه به کړې مين ښکليه زما په څېر يو څوک

کله چي را ياد شي ټول دردونه مي قرار شي
زړه کي مي دی مېشت دمسيحا په څېر يو څوک

ښکاري دغه خاوره يو ځل بيا انقلاب غواړي
خدايه کړې پيدا د احمدشاه په څېر يو څوک

وتراشي لفظونه ترې ګوهر د غزل جوړکړي
صفت لري دې ځای کي دکيميا په څېر يو څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېري ژړا مي سترګي سرې دي ،راشه
شپې مي کلونو نه اوږدې دي،راشه

ټوله شپه ویښ یمه د ستورو غوندې
د بېلتانه ترخې لمحې دي،راشه

لا خو دي زه په ناز پوی شوی نه یم
لا مي په زړه پاتي کیسې دي،راشه

په لوی جهان کي ځان یواځي بولم
د محفل ټولي شمعي مړې دي،راشه

جانانه بس دی نور د خدای په خاطر
راسره کړې دي وعدې دي، راشه

عمر مي ټول په انتظار کي تېر شو
زما ګوهر اخري شپې دي، راشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګل وي خو اغزی شوې،له نظره شوې
لاړلې پردی شوې،له نظره شوې

اخ زړه سپېلنی شوې،له نظره شوې
ښکلو ته لوګی شوې،له نظره شوې

څه درسره وکړم خواروزار ژونده
غمجن مازیګری شوې، له نظره شوې

خوشحال به وې، بې غمه وې، خندل به دي
اوس چي رازلمی شوې، له نظره شوې

خدای خبر ګوهره چي په چا پسې
لاړې لېونی شوې، له نظره شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بيا دې له ځانه سره ولې دا غمونه راوړل
مين شوې څه له زړه او څه له دې دردونه راوړل

له مرګه پس به هم نکير منکر ته دا وايمه
ما له خپل ځان سره نيمګړي ارمانونه راوړل

موږخلک څه کوو چې څه رنګ تماشې يې وکړې
ستا له کوڅې خو موږ واپس داغلي زړونه راوړل

خدايه په هغوخلکو جنګ پورې کړې،ختم يې کړې
دا کوموخلکو چې زموږ چم ته جنګونه راوړل

دا د هغو کار دی چې څنګ کې يې خنجر نيولی
کنه پښتون خو لاس کې هر چاته ګلونه راوړل

ګوهر دسرو او سپينو وس نه لري ګرانه ياره
د تا لپاره يې څو مات او ګوډ شعرونه راوړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مینه تېنګه اراده غواړي ګوهره
مینه لویه حوصله غواړي ګوهره

په شیشه غر پرې کول اسانه نه دي
دا د عشق پاکه جذبه غواړي ګوهره

اوس مې زړه کې د جانان یادونه نشته
یادول خو حافظه غواړي ګوهره

زړه مې زړه غواړي له تانه، زړه دې راکړه
زړه مې نور ځیزونه نه غواړي ګوهره

دلته خلک مینه کفر ګڼي چوپ شه
دلته خلک بهانه غواړي ګوهره

شاعري اسانه نه ده ،شاعري خو
د غمونو سرمایه غواړي ګوهره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کاشکې تللی وای له ځانه چېرته لري
له دې خلکو له جهانه چېرته لري

زما زړه کور د غمو او اندیښنو دی
لاړ شه بل ځای ته ارمانه چېرته لري

دلته خلک قدر نه کوي د میني
ځه چې وتښتو جانانه چېرته لري

دا په کوم ځای کې شوم پاتې خبر نه یم
زه د عشق له کاروانه چېرته لري

بیا یې قدر ور معلوم شي ،بیا خفه وي
څوک چې لاړ شي له یو چانه چېرته لري

دا جنګونه او دا شر خدایه ته یوسې
بس یو خوا ته له افغانه چېرته لري

که مې څه مجبوري نه وای ګوهر وایي
زه به نه تلم له جانانه چېرته لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګڼه مې شوې په وینه کې خپل ځان کې راته ته ښکارې
خدایه په دوو سترګو د جانان کې راته ته ښکارې

سره غرمه کې ته یې . په زېړې مازدیګر تا وینم
ستورى شې، سپوږمۍ شې پاس اسمان کې راته ته ښکارې

کله چې یوازې شمه،سر په زنګون کېږدمه
خیال شې تصور شې په ګرېوان کې راته ته ښکارې

دا ځکه د دنیا له ستمونو فریاد نه کړم
خدایه ! په دې هر سخت امتحان کې راته ته ښکارې

څنګه اوس له تا نه بغیر بل چاته زړه ورکړمه
یه جانانه ! خدایږو په ایمان کې راته ته ښکارې

پرته ستا له مخه زه په سترګو بل څه نه وینم
ټولو ښایستونو د جهان کې راته ته ښکارې

زه ګوهر خو ستا له ښکلو سترګو الهام اخلم
ځکه په هر مخ د خپل دېوان کې راته ته ښکارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له خپل زړه به بې اوباسم ارمان رو، رو
هیروم به نازولی جانان رو، رو

ستا غمو په ما خوبونه حرام کړي
ټوله شپه مې اوښکې ځې په ګرېوان رو، رو

د ځواني بېړۍ مې ګورم چې ډوبېږي
د بیلتون په میرات مړي طوفان رو، رو

ماته هغه وخت ته زیاته رایادېږي
چې ماښام وي او ورېږي باران رو ،رو

تل به نه وي ستا غرور، زما ژړاګانې
خدای به تیر کړي ستا د حسن دوران رو، رو

اعتبار سړی په چا وکړي حیران یم
یاران خیږي د لستوڼې ماران رو، رو

داسې ښکاري چې اخر به لیونی شم
زه پوهېږمه ګوهره په ځان رو، رو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان د عشق په دا م کې ګیر کړم، بیا یې پرېښولم
بند یې د زلفو په زنځیر کړم، بیا یې پرېښولم

هغه سړی مې ځنګه یار شو، ځه بې وخته لاړو
زه یې ښه پوهه په تقدیر کړم، بیا یې پرېښولم

مخ یې له ورایه راښکاره کړ، خوله یې رانه کړه بیا
ظالم د خپل حسن فقیر کړم، بیا یې پرېښولم

ما به د شمعې غوندې درسته شپه په ویښه خوړه
جانان عادت زه په شوګیر کړم، بیا یې پرېښولم

د بې وفا لالي قیصه به درته ځه وکړمه
ګوهره بس زه یې شاعر کړم، بیا یې پرېښولم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر ځل داسې شوي چې له ځانه یو تېر شوي
عشق کې مونږ له ګټې او تاوانه یو تېر شوي

شپږ کلیمې ووایو چې ستا له کوڅې راشو
هسې نه چې هلته له ایمانه یو تېر شوي

څو چې دلته خلک قدر پېژني د مینې
هاغه وخت به موږ له دې جهانه یو تېر شوي

یار مو له رقیب سره لیدلی دی په څنګ کې
څو واري له دې سخت امتحانه یو تېر شوي

اوس خو د حالاتو مجبوري ده کنې هر وخت
موږ له خپلې خاورې ډېر په ګرانه یو تېر شوي

یار، رانه لاس واخیستو ګوهره دا سې وخت کې
اوس چې موږ د مینې له اسمانه یو تېر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې د خپل زړه له دېرې نه بهر مه اوباسه
جانانه ما د حافظې نه بهر مه اوباسه

د يو چا غم په مخه کړی يمه دلته راغلم
ساقي ما نن د ميکدې نه بهر مه اوباسه

زه مې په خپل ځان باندې نه يمه، په تا ډاريږم
ما پسې سر له دروازې نه بهر مه اوباسه

دا څه خبرې مې بس پربږده چې په زړه پاتې وي
دا څه خبرې مې د خولې نه بهر مه اوباسه

نور مې په ځان پسې د خلکو تر مخ مه ژړوه
ما د پښتو له دايرې نه بهر مه اوباسه

ګوهره دلته مې هم زړه ډېر بې قراره دی، خو
ما مې دخپل يار له کوڅې نه بهر مه اوباسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په یاري کې راته هر امید ، ارمان ښکاریږي
په دغه رنګ خو دغه ژوند تېرول ګران ښکاریږي

زما په زړه کې محبت داسې ریښې وکړلې
چې اوس له ورایه راته هر ښکلی جانان ښکاریږي

څوک چې په ښکلو اعتماد کوي او زړه ورکوي
ماته خو دغه سړی خدای شته ډېر نادان ښکاریږي

دا به زما ددغه خپل پښتون طبیعت وجه وي
رقیب که هر څومره شي نیک ، ماته شیطان ښکاریږي

له دې نه پورته نو دا مینه نوره څه ته وایې
تاته چې ګورمه جانانه ،ماته ځان ښکاریږي

دا د اسلام ټیکه دارانو ته له ځانه پرته
په دې دنیا کې خدای که هیڅوک مسلمان ښکاریږي

دغه زوی مړي په پردو غمو ځواني ضایع کړه
چې ورته ګورم ګوهر هر وخت پریشان ښکاریږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته پته ده چې ښه درته يادېږم
ته دروغ وايې له زړه درته يادېږم

راشه مخ قبلې ته واړوه جانانه
بيا قسم وکړه چې نه درته يادېږم؟

دواړه سترګې دي بيا ډکې دي له اوښکو
مور وهلې يې که زه درته يادېږم؟

اخ جانانه زړه مې تښ شو پېښو ته راغی
څه دې وويلو څه؟ درته يادېږم؟

چې يو ځل د تورو خاورو بنديوان شم
نو ګوهر به بيا هله درته يادېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه ستا د خپلولو طریقه نه راځي
په تا د ځان قربانولو طریقه نه راځي

دې ګلابي مخ ته دې ځکه هسې ځیر ګورمه
د دې ګلاب د ښکلولو طریقه نه راځي
یم مسلمان یمه افغان پرته له خدایه، بل ته
بې خوده سر د ټیټېدلو طریقه نه راځي
ځان سره سل رنګه خبرې او سوچونه وکړم
خو د یار مخکې د ویلو طریقه نه راځي
ته یې ښکلا ته خوشحالي ته مې سکون یې د ژوند
پرته له تا د اوسېدلو طریقه نه راځي
خاوند ه ته خو مې د خوږ زړګي نه ښه خبر یې
د دعاګانو د غوښتلو طریقه نه راځي

په دې خوږه ساده پښتو کې به دې ستایم هر وخت
نور ما ګوهر ته د لیکلو طریقه نه راځي

د جلال امرخیل د غزل په لیکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن مې په زړګي مسته هوا راځي
داسې راته ښکاري چې اشنا راځي

ستا یادونه ما کړي وراخطا داسې
سم لکه جبریل چې په حرا راځي

ستا د خندنو سترګو بلا واخلم
زه چې درته ګورمه ژړا راځي

زما د زړه د یاد له کوه طور ځخه
یار له هرې خوا نه ستا ندا راځي

زما د لیونتوب پوښتنه مه کوه
ګوره دا الزام به بیا په تا راځي

یار راته وعده د سبا راکړله
خدایه اوس به کله دا سبا راځي

ښه وخت به ګوهره خیر دی هم راشي
تل خو په تیارو پسې رڼا راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ووایم روح که درته زړه ووایم
یمه حیران چې درته څه ووایم

محفل دی ټول له رقیبا نونه ډک
د زړه قیصه به په لېمه ووایم

کله دې سوچ کې دومره لرې لاړ شم
چې تاته ځان او ځان ته، ته ووایم

دا تورې زلفې که دې توره شپه ده
بیا به دې سپین مخ ته لمبه ووایم

که دې ژوندی دملالۍ تاریخ کړ
درته به کلکه پښتنه ووایم

ګوهره مه پوښته د زړه رازونه
ښه به وي دا زه چه څه نه ووایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه شمع سوځېدم به تر سهاره
ستا فراق وه، ژړېدم به تر سهاره

د هجران ترخې شپې وې، تنهایي وه
بې وسي وه، کړېدم به تر سهاره

کرۍ شپه به ستا په لارو په کوڅو کې
لیونی وم ، ګرځېدم به تر سهاره

د غماز او ستا تر منځ به مرکې وې
زه به ناست وم، ځورېدم به تر سهاره

چې به یار په غېږ کې ونیولم کله
بیا به مست وم، زنګېدم به تر سهاره

هر شپه چې تېریده به ستا په غم کې
اف توبه ده! مړ کېدم به تر سهاره

پاکه مینه وه ګوهره، په یوه خوله
عجیبه ده، شرمېدم به تر سهاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سوزې مې په څه په سره انګار باندې جانانه
مه ږده شنه خالونه په رخسار باندې جانانه

زړه مې نور زخمي دی او وتلی دی له کاره
غمونه راکوه خو لږ په شمار باندې جانانه

کرۍ شپه مې په غېږ کې د شبنم په شانې پروت وې
مه پاڅېږه اوس په شنه سهار باندې جانانه

بیا به هم په جاره ستا د میني اعلان وکړم
که شمه د منصور غوندې په دار باندې جانانه

تا چې له غماز سره لاس یو کړ زما مرګ ته
زړه مې درنه تور شو په دې کار باندې جانانه

غلی مه تېرېږه ګوره لاس کړه راته پورته
کله مې چې راشې په مزار باندې جانانه

بس دی کنه نور د سپیني خولې وعده پوره کړه
مړ دې کړ ګوهر په انتظار باندې جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ستا له دغو سترګو غلچکو نه تښتېدم
ساده وم ،د تقدير له فيصلو نه تښتېدم

خبره چې د يار او د اغيار سره يوه شوه
زه هر وختې له داسې حادثو نه تښتېدم

ستا بې وفايي مې زړه تور کړی له هر چانه
ګرم نه وم که له خپلو او پردو نه تښتيدم

ژوند کې په لومړي ځل ما جانان ته غصه کړې
لومړی ځل زه له خپلو حوصلو نه تښتيدم

خوب کې مې د نن سبا شيخانو حالات وليد
توبه مې له توبو شوه، له توبو نه تښتېدم

خلک يې پراته دي په دربار چې ډلې ډلې
ګوهره زه ډېر لري له هغو نه تښتيدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نور به زه له پاکه خدايه څه غواړم
ته چې زما نه شوې بل څه نه غواړم

عمر مې ټول ستا په خوښه تېر کړلو
اوس خو هغه ومنه چې زه غواړم

ګوره د دنيا وړې دي نه يمه
مينه درنه غواړمه او زړه غواړم

نن بيا نا اميده شوم راستون کورته
ما خو وې د يار نه به نن خوله غواړم

څه ګوهره نور به درته څه وايم
بس خو دښمنان دې واړه مړه غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ټول عمر کې ما دغه خطا کړې ده بس
چې مینه مې له تاسره رښتیا کړې ده بس

دا ولې مې تر اوسه نه هېرېږي هغه کس
هغه خو ماته یو ځلي خندا کړې ده بس

خدای خو دې زما په حال کړه یو واري جانانه
هر وخت مې ستا له پاره دا دعا کړې ده بس

زما د ژړا ګانو او غمونو په بدل کې
جانانه تا له ما سره جفا کړې ده بس

سرونه مو له تنه بېلوي او راته وايي
یې تاسو کافران، تاسو ګناه کړې ده بس

نه خوب وه، نه خندا وه نه خوښي وه نه مستي
په عشق کې ما ګوهره صرف ژړا کړې ده بس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خپلې ژوندګۍ نه په تنګ شوی یم
یاره له ځوانۍ نه په تنګ شوی یم

زه خو دې د خلکو د خندا کړمه
بس ستا له یارۍ نه په تنګ شوی یم

نور دې د ژړا کیسه کې نه یمه
نور دې له ټګۍ نه په تنګ شوی یم

زه خو یې له ښې شمرې وویستم
بس له دې جینۍ نه په تنګ شوی یم

کله به له دې عذاب نه خلاص شمه
یاره پردیسۍ نه په تنګ شوی یم

درد د زړه په خپلو وینو لیکمه
ګوهره شاعرۍ نه په تنګ شوی یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستاد سپیني خولې وعدې راته یادیږي
هغه تېرې ورځې شپې راته یادیږي

لکه ستورې تر سهاره پورې ویښ یم
ستا د نیمو شپو کیسې راته یادیږي

چې هر څو یې هېرومه ،هېرومه
هومره زیاته خدای منې ،راته یادیږي

ستا د هجر درد مې زړه کې لا موجود دی
لا تر اوسه ها شیبې راته یادیږي

لکه شمع تر سهاره پورې سوځم
تویومه اوښکې مړې، راته یادیږي

ها، ګوهر غریب به څنګه وي همزولو؟
نن خو ډېر بې اندازې راته یادیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لارو ته ځیر ګورم د اشنا لار رانه ورکه ده
خدایه په دې خلکو کې دتا لار رانه ورکه ده

د وخت په ګردابونو کې یم هسې راګېر شوی
مخکې مخکې ځمه خو په شا لار رانه ورکه ده
حال مې د مجنون نه هم بدتر شو ستا په مینه کې
څیرې ګرېوان ګرځم د صحرا لار رانه ورکه ده
هر څوک چې مې یار که ،اغیار جوړ شو ترې
یا زه یم بې وفا یا د وفا لار رانه ورکه ده
دا په وطن څنګه د غمونو باد رالوتی
ټول خلک زړیږي د خندا لار رانه ورکه ده
خدایه دې زلمو ته بس قلم په لاس کې ورکړې
د جهل توره شپه ده د رڼا لار رانه ورکه ده

زه ګوهر افغان یمه د سر ټيټول نه راځي
نه ګورم دنیا ته د دنیا لار رانه ورکه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خپل ژوند له تقدیر سره خبري کړم
بیا ستا له تصویر سره خبري کړم

خوب مې لیده څوک رانه هر څه واخلي
اوس یې له تعبیر سره خبري کړم

کله ستا د مینې په خیالونو کې
"پاچا" شم له "وزیر" سره خبري کړم

اوس خو مې ډېر لوړ دی سندریز فکر
اوس خو له پامیر سره خبري کړم

نه یرېږم اوس له زولنو ځینې
یم لېونی شوی له زنځیر سره خبري کړم

بیا ګوهره ناست یمه غزل لیکم
بیا له خپل ضمیر سره خبري کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بيـــا مـــي پـــه زړه اوري نـــن يادونـــه د خپـــل کـــور
کيـــږي مـــي تـــر ســـترګو ديوالونـــه د خپـــل کـــور

هـــر ځـــای چـــي واړه ماشـــومان وويـــنم پـــه لوبـــو
ذهـــن تـــه مـــي راشـــي زرګلونـــه دخپـــل کـــور

څـوک چـي مـي د کلـي لـه خـوا راشـي ورتـه خـوښ يـم
ورشـــم تـــرې نـــه وپوښـــتم حالونـــه د خپـــل کـــور

اوښـــکو نـــه مـــي ډکـــي شـــوې لېمـــې لکـــه يتـــيم
ومـــي ليـــدل بيـــا نـــن تصـــويرونه دخپـــل کـــور

مـــه ويښـــوی دا مســـافر ځـــوان دي وي ويـــده
وينـــي بـــه شـــايد چېرتـــه خوبونـــه د خپـــل کـــور

ډوب شې پـه سـوچو کي بيا لـه ځان سره موسکی شې
بيـــا دي رانـــژدې شـــول جـــوړ وختونـــه د خپـــل کـــور

کلـه چـي راسـتون شـم لـه روزګـار سـتړی سـتومان
ډېـــر وکـــړم ګـــوهره ارمانونـــه د خپـــل کـــور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه په بې وفا باندې اوښتی یم
خلکه په بلا باندې اوښتی یم

نه مې خپلوي، نه مې پرېږدي بل ته
داسې په يو چا باندې اوښتی یم

نن مې اندازه د خوشۍ نشته هيڅ
نن په ورک اشنا باندې اوښتی یم

وار کوه د کړس خندا دې ځار شمه
نن خو په ژړا باندې اوښتی یم

هره يوه ادا يې جوړوي غزل
د حسن په پاچا باندې اوښتی یم

نه ګوهره اوس يې پرېښودی نه شم
اوس په دې ګناه باندې اوښتی یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن مي چي جانان راپوري وخندل
خدايګو ټول جهان راپوري وخندل

ميني دي له عقل نه وزګار کړمه
ځکه هر انسان راپوري وخندل

کله چي مي اوښکو باندي لوند خيشت شو
خپل ښيري ګرېوان راپوري وخندل

دومره بيمار زړه درځيني تلی يم
ياره چي درمان راپوري وخندل

پوی شومه چي څومره ارمانجن يمه
کله چي ارمان راپوري وخندل

زه چي په ژړا شوم، دروغ نه وايم
يار مي په ايمان راپوري وخندل

څومره لېونی شوم ګوهر تا پسې
دا دې اوس خپل ځان راپوري وخندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنهايي

پرون سهار مې ځان سره وعده کړې وه
چې زه به دې بيا نه يادوم
ته چې ما نه يادوې
زه به هم تا نه يادوم
نوره خوشحاله زندګي تېروم
نور خپل درسونه وايم
ها بې وفا نه يادوم
ستا تصويرونه مې وسوزل ټول
د محبت هغه خطونه مې وسوزل ټول
ستا نشاني مې ټولې ماتې کړلې
ها په مريو جوړې شوې
هغه اينې مې ټولې ماتې کړلې
ماويل زه به تا نه يادوم
بيا ترماښامه د ملګرو سره بوخت وم
ته راته نه يادېدې
خو
کله چې تياره شوه
شپې خپلې کمخۍ خلاصې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول انسانان ویده شول
په خپلو ځالو کې مارغان ویده شول
زما د زړه دنیا کې
تنهایي شور شروع کړ
او د نورو ورځو نه
زیاته رایاده شولې
په توره شپه کې راته ته ښکارېدې
په هر یو ستوري کې مې ته لیدلې
بله ډېوه کې راته ته ښکارېدې
سترګې مې ډکې شوې له اوښکو ګرانې
او د کاروان هغه یو شعر را یاد شو
ورته ګورم په کتو یې نه مړېږم
تنهایي مې د جانان جامې اغوستې

پېښور، د شپې درې بجې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خیال و،تصور و، وسوسه وه او که ته وې؟
هیڅ نه و،د اوبو په سر ځپه وه او که ته وې ؟

ستورو کې،په لمر کې،په سپوږمۍ کې مې لیدلې
حیران وم چې دا ورځ وه او که شپه وه او که ته وې !

په هر غم،هره خوښۍ او هره لار به راسره و
جانانه دا زما خپله سایه وه او که ته وې !؟

ستا نه وروسته ولي دغه ژوند راباندي بوج دی
د ژوند د تېرولو بهانه وه او که ته وې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خپل ځان ته له ناکامه ځورېدم او ژړېدم
په سره اور د فراق کې سوځېدم او ژړېدم

میني دې جنون ته رسولی وم جانانه
له ځان سره به هر وخت غږېدم او ژړېدم

تا چې به په تلو تلو کې په شا شا راکتلو
پرون په هغو لارو تېرېدم او ژړېدم

کله چې به تاته مخامخ شومه لالیه
له ډېرې خوشحالۍ به خندېدم او ژړېدم

یاران چې به مې ولیدل په څنګ کې د اغیار
زه به له غیرته شرمېدم او ژړېدم

ما چېرته په عشق کې خندا ونه کړه ګوهره
هر وخت به له غمه کړېدم او ژړېدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په هر مین به خامخا دا امتحان تېرېږي
چې محبت کې به له ګټې او تاوان تېرېږي

ته ښه بې غمه په پاسته پالنګ خوبونه کوه
په ما غریب دلته اوږدې شپې د هجران تېرېږي

یاره زموږ په خلکو څه عجب حالات راغلي
ځیني له سر تېرېږي،ځیني له ایمان تېرېږی

چا چې زموږ پښتون غرور ته سپک نظر کړی دی
هغوئ په هر دور مختور له دې جهان تېرېږي

ستا له جفا نه پس په دې خبره پوه شومه زه
چې په دنیا کې هم قیامت په یو انسان تېرېږي

په دې ښه پوی شه چې دا ښکلي وفا نه پېژني
ځکه مرګ غواړي خو ګوهر اوس له جانان تېرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا په ټول ژوند راته د یار په سترګه ونه کتل
ما درته بیا هم د اغیار په سترګه ونه کتل

له کومه وخته چې مې ستا میني ته ملا تړلې
بیا مي بل کار ته هیڅ د کار په سترګه نه وکتل

چا چې تېری کړی زموږ په پاکه خاوره باندې
ما ورته چېري د وقار په سترګه ونه کتل

پښتنو ځای ورکړ دښمن ته،خو چې ټک یې ورکړ
دوئ ورته بیا هم د ښامار په سترګه ونه کتل

احساس څوک نه لري ګوهر چې چېرته ژوند تېروي
ګوهر هم دې ښار ته،د ښار په سترګه ونه کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بس چې په تا مې باور نه شو پاتې
نور په هیڅا مې باور نه شو پاتې

ما ازمایلي دي په سخته کې ټول
په هیڅ اشنا مې باور نه شو پاتې

مینه،اخلاص په کې څوک نه پېژني
په دې دنیا مې باور نه شو پاتې

ستا په خندا کې هم دهوکه پټه ده
ستا په ژړا مې باور نه شو پاتې

ټولې قیصې دي چې دروغ کړې دي
ستا په ربتیا مې باور نه شو پاتې

تا چې د ژوند لارې جدا کړې له ما
مرمه، په سا مې باور نه شو پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نور دې له چمه کډه وړمه، ځمه
تاته وروستی سلام کومه، ځمه

هره خبر چې دا غیار په خوله کړې
زړه مې غورځېږي له دې غمه، ځمه

تا چې د خلکو مخ کې ورټلم
درته په ژوند بیا نه راځمه، ځمه

اوس مې د زړه کورګی په تا اباد دی
اوس داسې مه وایه چې ځمه، ځمه

وطنه، څه وکړمه ځار دې شمه
د څو کسانو له ستمه، ځمه

ګوهره زړه مې له دنیا نه تور دی
نور دې په خدای باندې سپارمه، ځمه

یادونه: خدای خبر چېرې مې دا د مطلعې نیم بیته: تاته وروستی سلام کومه ځمه: تر سترګو شوې وه ،خو هره ورځ به مې خوله راتله،هم هغه وه چې غزل مې کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوب ،ارام،سکون دې نه وای خوچې ته وای
لوږه تنده بس چې څه وای خو چې ته وای

چې ته غوږ وای ما په مینه درته کړلی
څه کیسې چې مي په زړه وای خو چې ته وای

روڼه شپه وای د ستا لاس وای زما لاس کې
او یو بل ته په کاته وای خو چې ته وای

دا د شپو ورځو له جاله وای وتلي
بس ټول عمر په مزله وای خو چې ته وای

ها ګوهر هم اخر لاړو چې ویل بې
څه به ښه وای څه به ښه وای خو چې ته وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پخلا به شي،زما به شي جانان که خدای کول
پوره به مي شي يو ورځ دا ارمان ،که خدای کول

ګوره چي ډېر زر به د مظلوم لاسونه رسي
ددغو ظالمانو تر ګرېوان ،که خدای کول

دا چي مو په حال باندي خندېږي، خوشحالېږي
په دوئ به هم راځي دا امتحان، که خدای کول

دومره دي په حسن غرور مه کړه نازولې !
تېر به دي شي ډېر زر دا دوران، که خدای کول

زړه ته درنزدې کړه ګوهر،ښکل يې کړه په مينه
ټول عمر به يې ياد وي دا احسان، که خدای کول

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د یو چا په انتظار ،تر ډېره وخته
یم تر اوسه ناقرار،تر ډېره وخته

په اوږدو او په ترخو شپو دهجران کې
پاتې شوی یم بیدار تر ډېره وخته

هسې یو ځل تا په شا وه،راکتلي
ما دي وڅارله لار،تر ډېره وخته

اې واعظه لږ ددې وضاحت وکړه
ښکلې نه کوي اقرار تر ډېره وخته

ګرانې ستا هغه ترخې ترخې خبرې
دا به ساتمه یادګار تر ،ډېره وخته

ډېر پخوا مې وه د تورې خرپ ورکړی
بیا مې ونه لید اغیار،تر ډېره وخته

چې مې یو ځل ستا دمینې شراب وڅکل
زه ګوهر ومه خمار، تر ډېره وخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چېرته سره لبان او سپین رخسار او چېرته زه
وخت کړو سره لري، چېرته یار او چېرته زه

یاره ! مه پوښته د ژوند احوال مي مه پوښته
چېرته ستا په مینه کي قرار او چېرته زه

ته که امر وکړې له خپل سرنه هم تېر یمه
چېرته ستا له امر نه انکار او چېرته زه

اوس به کوم دلیل شمه غلیم سره پخلا
توبه مي ده خاونده دغه کار او چېرته زه

نن مي د ګوهر تپوس ترې اوکړلو، ویل یې
چېرته بیا اوس هغه غریب خوار او چېرته زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ورځ خو د میني سفر نه کیږي
تا سره خو ګرانه، خبر نه کیږي

ستا د هېرېدو وعده مې یاده ده
صبر کنه ،دومره خو ژر نه کیږي

مینه سر تېري غواړي ساده یاره
دا قیمار په بل یو هنر نه کیږي

یو د ستا فراق ته تم کېدی نه شم
نور مې له هیڅ شي نه خطر نه کیږي

هر څومره که ژاړمه په تا پسې
ستا په سخت زړه ولې اثر نه کیږي

شېخه ! اوس د مینې دام کې ګیر یمه
ته به رښتیا وایې ،مګر نه کیږي

تا پسې له هره کاره وواته
دومره دې هم ترس په ګوهر نه کیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو زمری بند په زنځیر کې راته ښکاري
ژوند ددې خوب په تعبیر کې راته ښکاري

ستا تصویر د زړه د پاسه ګرځومه
خپل تقدیر په دې تصویر کې راته ښکاري

ستا د وصل شپه زما د قدر شپه ده
هر امید په دې شوګیر کې راته ښکاري

بد انجام د دې وطن د حاکمانو
د شهید د مور په ویر کې راته ښکاري

دا ګوهر څه اخوا دیخوا سړی نه دی
لوی کمال په دې فقیر کې راته ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په لپو لپو اوښکې تويوي ،ژاړي په چيغو
هغه چې مين زړه ازاروي، ژاړي په چيغو

جانان زما تر مخ زما تصوير ټوکړې ټوکړې کړ
اوس هغه پرې تصوير بيا جوړوي، ژاړي په چيغو

هغه چې زه يې هر وخت په سرو سترګو ژړولم
زما نه پس زما نوم يادوي ،ژاړي په چيغو

زما د مسافر زړګي ازار دې درپسې شي
چې مور دې په ملايانو ګرځوي ،ژاړي په چيغو

لږ وپوښتئ پاچا نه چې د دې ذمه وار څوک دي؟
وړوکی يتيم مخ او سر وهي، ژاړي په چيغو

چې ټول خلک ويده شي نو څه چل په ګوهر کيږي
فرياد کړي، په سر خاوري بادوي، ژاړي په چيغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې هر څو دې هېروم، نه مې هېرېږې
درته وبه خورم قسم نه مې هېرېږې

ملامت به يم چې بيرته درته راغلم
خو زه څه وکړم صنم، نه مې هېرېږې

ستا په عشق کې يم دې حد ته رسېدلی
که هر څو راکوې غم، نه مې هېرېږې

اوس خو څه کوې چې نوم دې په جار اخلم
که مې سر پرې کا څوک هم، نه مې هېرېږې

ځکه خوښ يم د رقيب مخ کې يار ووې
ته يې ماته محترم، نه مې هېرېږې

عجيبه ده دا نو څه مانا چې وايې
اې ګوهره نه درځم، نه مې هېرېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې محبت کې لیونی شي سړی
په دغه وخت کې بیا سړی شي سړی

د مین هر څه وي د بل په لاس کې
د معشوقې د لاس بنګړی شي سړی

ځان سره سل رنګه سوچونه وکړي
خو د یار مخکې بیا ګونګی شي سړی

ماته د میني زور ډېر ښه معلوم دی
لمبه لمبه شي ،سپېلنی شي سړی

کله د یو پردي سړي لپاره
له خپلو لري شي ،پردی شي سړی

خدای د یار غېږ کې څه حکمت ایښی دی
که وي سپین ږیری را زلمی شي سړی

چې دعشق ټولو مرحلو نه تېر شي
هله ګوهر شي او غمی شي سړی
د رحمت الله درد د غزل په لیکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما په حال چې اوس خندا نه کوي ،څه به کوي
بې وفا يار چې مې اوس دا نه کوي .څه به کوي؟

دده د لاسه خو ما ټولې رشتې پرېښولې
هغه ظالم چې اوس وفا نه کوې، څه به کوي؟

د پله په څبر چې دې په نيمه لار کې پرېښولم
مسافر زړه چې مې ښيرا نه کوي ،څه به کوي

زما قاتل خو ددې وخت په انتظار کې ناست وو
زما په سر چې اوس سودا نه کوي، څه به کوي

يار يې د دده په مخ کې بل ته ګوري بل ته خاندي
ګوهر غريب چې اوس ژړا نه کوي،څه به کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازاد نظم................جرم

ډېره موده وشوله
چې له خپل ځانه خفه شوی يمه
بس له جانانه خفه شوی يمه
هر يو نفر راته پردی ښکارېږي
له درست جهانه خفه شوی يمه
ژوند مې د هغه مسافر غوندې دی
چې خپل وطن نه لري ،کور نه لري
د خپل زخمي زړګي ټکور نه لري
ټوله شپه داسې په ژړا تېره کړم
لکه يتيم چې پلار نه لري مور نه لري
ژوند مې تېرېږي داسې
لکه دا ژوند چې وي راکړی چا قرضه کې ماته
او زه لګيا يم هغه پور اوباسم
نن په دې لټه کې شوم
چې زما جرم څه دی او په څه خفه يم
په هر يو لوري مې د فکر اس ښه وځغلاوه
بلا بلا سوچونه زړه ته راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به د چا قصور د چا وجه وي؟
دا به د هغه بې وفا وجه وې؟
نه نه
عشق او دردونه خو ترلې سره
ژوند او غمونه خو ترلې سره
نو بیا به څه وجه وي
دا د یارانو بې غورې کېدای شي
دا د ملګرو بې رخې کېدای شي
نه نه رښتیا اوس پوه شومه زه
زما یوازې جرم دا دی
چې دنیا نه لرم غریب یمه زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خپل ځان ته له ناکامه ځورېدم او ژړېدم
په سره اور د فراق کې سوځېدم او ژړېدم

میني دې جنون ته رسولی وم جانانه
له ځان سره به هر وخت غږېدم او ژړېدم

تا چې به په تلو تلو کې په شا شا راکتلو
پرون په هغو لارو تېرېدم او ژړېدم

کله چې به تاته مخامخ شومه لالیه
له ډېري خوشحالۍ به خندېدم او ژړېدم

یاران چې به مې ولیدل په څنګ کې د اغیار
زه به له غیرته شرمېدم او ژړېدم

ما چېرته په عشق کې خندا ونه کړه ګوهره
هر وخت به له غمه کړېدم او ژړېدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درنه لوګی درنه قربان ،راپسي وبه ژاړې
جانانه وبه کړې ارمان ،راپسي وبه ژاړې

اوس مي په حال باندي خندا کړه هیڅ خبره نه ده
چي کله مړ شم په ایمان ،راپسي وبه ژاړې

تل به دي نه وي دغه سره لبان او توري سترګي
چي کله تېر دي شي دوران ،راپسي وبه ژاړې

زه به د تلو اجازه درکړمه خو دومره واوره
ځي به دي اوښکي په ګریوان ،راپسي وبه ژاړې

له ډېره کبره نه راګورې نه مي اخلې سلام
په خپلو کړو به شې پښېمان ،راپسي وبه ژاړې

دا د هجران اوږدې اوږدې شپې به په تا هم راځي
شمېرې به ستوري د اسمان ،راپسي وبه ژاړې

دومره خو پوه یم چي ګوهر به درته نه یادېږم
خو چي دروامي خلې دیوان ،راپسي وبه ژاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دزندګۍ پېریان کېنستي په ما
که د ځوانۍ پېریان کېنستي په ما

په خوله چې داسي ګډي وډي وایم
ستا د خولګۍ پېریان کېنستي په ما

ټوله شپه خوب ترې نه کولای نه شم
د لېونۍ پېریان کېنستي په ما

ها غنم رنګ یار مي په منډه منډه
رارسوئ، پېریان کېنستي په ما

بې سره سر مي نه ټیټېږي بل ته
د بندګۍ پېریان کېنستي په ما

ما وې د خلکو دي ځرمن وویسته
وې د "کرسۍ" پېریان کېنستي په ما

ګوهر چې هره خبر سپینه کوم
دشاعرۍ پېریان کېنستي په ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا چې له غصې نه تکه سره یې کلیوالې
بیا په څه خبر باندې خفه یې کلیوالې

مخ چې په پلو کې کله پټ کله ښکاره کړې
مه شرمېږه اوس خو لا وړه یې کلیوالې

ترمې ترمې اوښکې مې په مخ باندې رادرومي
خوب کې مې لیدلې چې ته مړه یې کلیوالې

زه خو ستا له سترګو په دې کلي کې اوسېږم
اور شي راته کلی چې ته نه یې کلیوالې

بیا دې جوړ همزولو سره کړی دی ورانی
راغلې له ګودر لمده خیشته یې کلیوالې!

اوښکې وچې کړه،بس ومې ویل نه ځم درنه
ته خو په رښتیا ډېره ساده یې کلیوالې

ګوره دې ګوهر ته یې له زړه نه ډېره ګرانه
خوشحال یې ساته هر وخت نازوه یې کلیوالې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یاره تېر په هېر کړه راپخلا شه بیا
وګوره په ناز او په خندا شه بیا

بس ومي ویل بیا به داسي نه کیږی
لاس د میني راکړه بیا، زما شه بیا

یووار خو مي زړه ته درنژدې کړه ته
خیر دی جانانه بې وفا شه بیا

غېږه راکړه،غېږه راکړه مرم درنه
هله د دردونو مي دوا شه بیا

ځوبه دفراق په اور کي سوځمه
چېرته خو را پېښه په دې خوا شه بیا

لږ خو ته هم خپل ګرېوان کي سوچ وکړه
زه به درته څو وایم چي دا شه بیا

دلته د حق ژبي ترل شوې دي
حق لیکه ګوهره او ګویا شه بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ساعت

نن چې ښوونکې کله
دغه خبره وکړه

"په یو ساعت کې وي شپېته دقیقې"
نو ما په زړه کې یاره دا وویل

ښوونکی په دې نه دی خبر
چې ستا نه پرته په ما

دا یو ساعت لکه یو کال دا سې وي
دا یو ساعت لکه یو کال دا سې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه پرې وشوه خدایه زما دلبر خوداسې نه و
هر وخت په چیغو ژاړي دا ځیګر خوداسې نه و
نه شور د ماشومانو شته نه نجونه ځي ګودر ته
غمګین زموږ د کلي مازیګر خو داسې نه و
نسیم د صبح دم نشته شبنم په سرو ګلونو
ویجاړ زموږ د کلي سپین سحر خو داسې نه و
هر څوک دی وار خطا،خیر د خپلو ځانو غواړي
زموږ د رنګینو ښار پېښور خو داسې نه و
نن هر چا دي زړې جامې اغوستې خفه ګرځي
نکریزي په لاس نه لري ،اختر خو داسې نه و
چي ګورم لاس تر زنې حیران ناست وي په سوچو کې
خوشحال به و،خندل به یې ګوهر خو داسې نه و

پېښور، ۰۹۱۱۱۹

یادونه: پېښور د لر او بر پښتنو ګډ ټاټوبی دی او ډیرو افغانانو دلته خاپوړي کړې او روزل شوي ،داشعر ما هغه وخت لیکلی وه کوم وخت چي د پېښور حالات ډېر خراب وه او په هره هفته کي به یوه یا دوه چاودني کېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته رانه لاړې بې وفا شوې په خندا خندا کې
زه لاس تر زنې شومه پاتې په ژړا ژړا کې

دتا راکړې د سبا وعده به کله رائې
کلونه ووتل جانانه دې سبا سبا کې

څوک به دې ووینې محبوبې ځوانې مرګه به شې
بیا چې رانه شې داسې پټه په بېګا بېګا کې

نور دې له سپین مخ او سرو شونډو نه توبه کومه
هسې نه کفر ته مې وباسې خطا خطا کې

پام، هسې نه مړ شم،هسې نه خون مې واخلې
راګوره مه داسې نخرو داسې ادا ادا کې

شېخه ړانده نه یو په ښو او بدو ښه پوهېږو
خلک دې وغولول ډېر پدې تقواتقوا کې

په بل وطن کې مسافر دی، له ډېر وخت نه ګوهر
چې هېر یې نه کړې یادوه یې په دعا دعا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کېږي جانانه خامخا سترګي در اوړي
مه راځه په مخه چي زما سترګي در اوړي

مه توروه نوري دغه توري بلا سترګي دي
اخربه له نظره شي بلا سترګي در اوړي

هره یوه خبرچي درقیب دله په خوله کړې
خودبه ډک محفل کي په ژړا سترګي در اوړي

ګل اودشبنم غوندي رشته د موده ترمنځ ګلې
دا ځکه خوپه تلوتلو کي په شاسترګي در اوړي

مړه شي د سرو شونډو سره مه راوځه ښارته
اې کابلۍ پېغلې د هرچا سترګي در اوړي

جانانه په ګوګل کي مي زړګی شي په ټوپونو
کوم وخت چي دغماز دا بې حیا سترګي در اوړي

ته چي لويه لارکي له هغې نه خولګۍ غواړې
څه کوې ګوهره د دنیا سترګي دراوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه په بې وفا باندې اوښتی یم
خلکه په بلا باندې اوښتی یم

نه مې خپلوي،نه مې پرېږدي بل ته
داسې په يو چا باندې اوښتی يم

نن مې اندازه د خوښۍ نشته هېڅ
نن په ورک اشنا باندې اوښتی يم

وار کوه د کړس خندا دې ځار شمه
نن خو په ژړا باندې اوښتی يم

هره يوه ادا يې جوړوي غزل
د حسن په پاچا باندې اوښتی يم

نه ګوهره اوس يې پرېښودی نه شم
اوس په دې ګناه باندې اوښتی يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

روغ او لېوني راته یو شوي دي
خپل دي که پردي،راته یو شوي دي

نیسي مي لمني ورتلی نه شمه
ګل سره اغزي راته یو شوي دي

بیا مي رقیبان د یار په خوله باندي
له کلي نه شړي،راته یو شوي دي

دخپل ژوند تېرولو ته مي نه پرېږدي
اوس خپل ګاونډي راته یو شوي دي

وطن په غریو نیولي انداز دا ووې!
خدایه،خپل بچي راته یو شوي دي

ګوهره بیا مي دا خلک په مینه کي
دار ته خېژوي،راته یو شوي دي

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړګي غمونه نه وای او جانان وای
چې د ژمي اوږده شپه وای او جانان وای

د کوم لوی سیند کناره وای او جانان وای
په اسمان شنه زرغونه وای او جانان وای

چې تر مرګه پوري مست وای او نشه وای
دا دنیا یوه میکده وای او جانان وای

د ځواني رباب مو غېږ کې وای نیولی
د ژوندون خوږه نغمه وای او جانان وای

کاشکي یو ځل داسي شوي وای ګوهره
د ژوندون شېبه شېبه وای او جانان وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

ما درته وېل دي ښارته مه راځه مه بيا
ما درته وېل دي ښارته مه راځه مه بيا
دلته اوس خلک محبت نه پېژني
هرخوا نفرت دی، څوک الفت نه پېژني
هیڅوک د شونډو عبادت نه پېژني
فکرونه مړه دي څوک غیرت نه پېژني
ما درته ویل دي ښار ته مه راځه بیا
دلته اوس مینې په دولت خرڅېږی
دلته حسینې په دولت خرڅېږي
اوس د دې ځای نه سم ځنګل جوړ شوی
دانسان ویني په دولت خرڅېږي
مادرته ویل دي ښار ته مه راځه بیا
دلته هر خوا کونډې يتيمان ژاړي
په چیغو سر دي ببر سري ماشومان ژاړي
دلته اوس هر خوا ځان ځاني خوره ده
هر څوک په خپل وير په خپل ځان ژاړي
ما درته ویل دي ښار ته مه راځه بیا
اوس هغه ښکلي خلک نشته دلته
هغه سپېڅلي خلک نشته دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې ته به نازېدلې پرې باندې
اوس هغه تللي خلک نشته دلته
زموږه چم زموږ ګودر چا په ګولو ویشتلی
زموږ جومات زموږ ګودر چا په ګولو ویشتلی
زموږ د کلي په حجرو کې د باروتو بوی دی
زموږ ماښام زموږ سحر چا په ګولو ویشتلی
مادرته ویل دې ښار ته مه راځه بیا
مادرته ویل مسافرۍ کې ښه یې
وطن نه لرې پردیسۍ کې ښه یې
څه چې در رسي د خدای شکر کوه
بس په دې خپله غریبۍ کې ښه یې
زما دې نه منل بیا راغلې
اوس در په در خاورې په سر ګرځه
په خپل وطن کې مسافر ګرځه
مادرته ویل دې ښار ته مه راځه بیا

ګوهر ، پېښور ۳۱۲۰۱۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه په مینه او ادا، پټ پټ وخاندي
راته وګوري اشنا، پټ پټ وخاندي

ها شببه په محبت کي څومره خوند کړي
په ژړا شي روسته بیا، پټ پټ وخاندي

هغه تېري ورځي شپې چي ورپه زړه کړم
سرکړي ښکته بې وفا، پټ پټ وخاندي

هله پوی شم چي مي حال څومره بدتر دی
چي تېرېږي څوک په ما، پټ پټ وخاندي

زما اوښکي هیڅ اثر په جانان نه کړي
ما چي ویني په ژړا، پټ پټ وخاندي

په بیګا چي ترښه خوله واخلم ګوهره
راته وګوري سبا، پټ پټ وخاندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ياره زما په حافظه کې ساه پيدا شي
چې راياد شې په سينه کې ساه پيدا شي

ته چې کله په ايينه کې ځان ته ګورې
څومره خوند کړي، په ايينه کې ساه پيدا شي

ستا سرې شونډې، اننګي په کې ښکاريږي
د شرابو په پياله کې ساه پيدا شي

خدايه ته خو يو خوشال بيا راپيدا کړې
چې په ټوله زمانه کې ساه پيدا شي

چې په مړو سترګو وروګورې جانانه
راژوندی شي،په مړده کې ساه پيدا شي

ستا په ياد کې چې ګوهر کله شعر ليکي
د غزل هر مصره کې ساه پيدا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له خوشالۍ او له خندا نه شوم محرومه،اشنا
چې بند شوم ستا د دغه تور اوربل په لومه اشنا

د وصال ورځې دې خوږې دې لکه شات و شکر
د هجر ورځې دې ترخې دې تر زقومه اشنا

زړه مې په تا پسې رنځور دی او درمان مې ته یې
چې درنه مړ نه شه ،زر کوه رادرومه اشنا

په نورو لارو باندې نه ځمه ،ګمراه به شمه
یو ستا د کور لاره ده ماته رامالومه اشنا

د یوسفي حسن خاونده بس دی راشه کنه
کړي انتظار به دې ګوهر غریب تر کومه اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یار ! په خپل ځان نه پوهېږم دغه څه راباندي وشول
دا په چا پسې ژړېږم، دغه څه راباندي وشول

هر یو چل مې په زړه وکړ، چې تا هېر کړمه جانانه
نه صبرېږم،نه صبرېږم، دغه څه راباندې وشول

هغه یو کس بس یو ځل، بې وفایي راسره کړې
اوس له مینې نه یرېږم، دغه څه راباندې وشول

لیونتوب نه دی نو څه دي، چې کوڅه کې دې روان یم
له خپل ځان سره غږېږم، دغه څه راباندې وشول

نن مې ځان ته ژړا راغله،په خپل ځان مې زړګی وسو
د نارنج غوندې زېړېږم،دغه څه راباندې وشول

هره شپه دې په فراق کې ،لکه شمع تر سهاره
ویلي کېږم او سوځېږم، دغه څه راباندې وشول

هله زر شه پسې لاړ شه، جانان راوله ګوهره
په ایمان لېونی کېږم، دغه څه راباندې وشول

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا په خداى باندې سپارمه، درنه ځمه
بس يو وار دې ښکلومه، درنه ځمه

د ژوندون او د ځواني غوندې به ځغلم
نور صنمه،تا پرېږدمه، درنه ځمه

که هر څومره منتونه راته وکړې
درنه ځمه، درنه ځمه، درنه ځمه

دا په ما باندې دې کومه بلا کړې
ټوله ورځ درته راځمه، درنه ځمه

په والله چې زړه مې چوي، زړه مې چوي
ستا له غمه، له ستمه، درنه ځمه

ته به راشې مابه بيرته درپخلا کړې
په دې هيله په دې تمه، درنه ځمه

چې ته نه يې نو په دې دنيا به څه کړم
بس ګوهره درنه مرمه، درنه ځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې شي ګذران لېونی کېږم
یاره په ایمان لېونی کېږم

ډېر راته یاد شوی نن
راولې جانان لېونی کېږم

زړه مې په لمبو سوزي
واړوه چشمان لېونی کېږم

ستا په لټون ګرځم تل
څیري مې ګرېوان لېونی کېږم

تا چه سترګې توري کړې
اوس مې ده ګمان لېونی کېږم

تا پسې رنځوریمه
ته مې شه درمان لېونی کېږم

زه ګوهر، سپیرې دنیا ته
ډېر یمه حیران لېونی کېږم

(د قیصر اپریدي په طرحه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماښام د سیند په غاړه او سحر د سیند په غاړه
زه ګرځمه یوازې اوس اکثر د سیند په غاړه

چې کله مې په زړه ستا د غمونو چپې راشي
راووځمه او کېنمه بهر د سیند په غاړه

جانانه ستا تصویر زما په زړه کې داسې ښکاري
ته راشه او لږ وګوره دا لمر د سیند په غاړه

چپې چپې چپې چې د ساحل په خوا رادرومي
په غېږ کې مې ورتېنګ کړي زر دلبر د سیند په غاړه

ته ورشه د څپو غېږ ته ځان واچوه ګوهره
پیدا به نه کړې هیڅکله ګوهر د سیند په غاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړګې مې ستا غمونه لکه غرونه
ورمه دا درانه بارونه لکه غرونه

را تاو شوې دې زما او د جانان نه
رواجونه، دیوالونه لکه غرونه

زه د عشق په سمندر یم ورګډ شوی
دې په مخ کې مې موجونه لکه غرونه

زما خیالونه، ارمانونه، امیدونه
لکه غرونه، لکه غرونه، لکه غرونه

د دنیا هر یو ستم ته یې ملا ورکړه
پښتانه لري کلک زړونه لکه غرونه

د حکمت او محبت ګوهر په کې دي
اې ګوهره ستا شعرونه لکه غرونه

د یوه نامعلوم شاعر د غزل په لیکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه چې انسان په کايناتو کې راګېر دی
داسې مې دا زړه ستا په خيالاتو کې راګېر دی

مرګ غواړي له خدايه او له ژونده ستړی شوی
دلته هر سړی داسې حالاتو کې راګېر دی

اغيار مې اوس په خپله چالاکۍ کې رانښتی
مچ دی خدای وهلی او په شاتو کې راګېر دی

لا هم د خپل ځان پېژندلو ته وزګار نه دی
دومره دا انسان په مجهولاتو کې راګېردی

ساده دی،وفادار دی او په مينه ښه پوهېږي
يار بس د ګوهر دغو صفاتو کې راګېر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ځان مې حرام کړي دي خوبونه ستا په سر
زه ورمه اوس د خلکو منتونه ستا په سر

پام، چې مې په نيمه لار کې پرې نږدې جانانه
ما ينبي له رقيب سره شرطونه ستا په سر

زما د قتلولو په نيت هم که خوا له راشې
شيندم به زه ګيډۍ ګيډۍ ګلونه ستا په سر

ستا په يارانه کې شوم له خپلو ،پردو لري
راکړي راته هر چا جوابونه ستا په سر

ته خو يې والله که په کيسه کې يې جانانه
ګوهر بيا ليونی دی کړي جنګونه ستا په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

(دا نظم يو چاته ډالۍ و)

تاته به ياد وي کنه
خو ماته اوس هم ياد دي
اوس هم چي شپه شي انسانان ويده شي
په خپلو ځالو کي مارغان ويده شي
د مور په غېږ کي ماشومان ويده شي
خو زه لکه خزان وهلې څانګه
چه د سپيره باد سره والوزي
لکه يو ستړی مسافر چي کور نه لري
لکه يتيم چه پلار نه لري مور نه لري
دا سي يوازي او تنها پاتي شم
سترګي مي ډکي شي د اوښکو
په ژړا پاتي شم
او را يادېږي هغه تېر وختونه
هغه
ستا خوږې خبري
ها د زړکي په شان
پستې پستې خبري
هغه چه شپه به شوله
او زما ماشوم هيلو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تصور دنيا کي
لکه واړه ماشومان

د تا په وړاندي به مي
زخمي ځيګر کېښود
او تا به په مينه مينه
زما دا ماشومه اروا
په ناز و خندوله
بيا به دي وژړوله
تاته به ياد وي کنه
خو ماته اوس هم ياد دي
يوه شپه تا وويل
ډېر دي په مينه او ادا وويل
که زه چيري په لوی سفر لاړه شم
تا د ماشوم ژوندون نه
لکه "وړانګه" د لمر لاړه شم
نو
تاته به يادېږم کنه؟
ما درته وويل نه
زه به تا نه يادوم
ته لږ حيرانه شولې
بيا پريشانه شولې
او په غټو تورو سترګو دي
په مينه مينه ماته وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما درته کتې وخندل
ته څومره ساده کوچۍ یې
زما د زړه دنیا یې
څومره ښایسته کوچۍ یې
زه به تا نه یادوم ځکه
د یادېدو د پاره
خو هېرېدل شرط وي
خو زه تا هېرولی نه شم
هو دا منم چه هېروم به دي له وخته سره
خو دا مي وعده ده چه به تر مرګه پوري تا یادوم
تا ته به یاد وي کنه
خو ما ته اوس هم یاد دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شمارلي يې په تا د اسمان ستوري او که نه !
زړه ووايه چې ښکلي دي سر زوري او که نه !

په ما خو ساډوبي راځي چې يار ته مخامخ شم
ستا څه حال وي ملګريه زړه دي ښوري او که نه ؟

بيا به د خاطر غوندې جانان په لاس کې راشي
ته صبر چې په شا باندې راګوري او که نه

که دلته حالات داسي وه يوه ورځ به ته ګورې
چې کاڼي په وطن باندې را اوري او که نه

زه چې له کلونو کوم سړي ته غزل ليکم
ګوهره خداى خبر هغه يې ګوري او که نه !؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حسن به لري خو وفا نه لري
ښکلو کې دا کار دی چې دا نه لري

مه يربړه ټينګه غبړه راکړه ،يار
مينه ناروا او روا نه لري

دا د هجر شپې څومره اوږدې شولې
ژوند مې جوړ د وصل سبا نه لري

زه دې د عالم د تماشې کړمه
تا دې خدای ګلابه رسوا نه لری

هر څو که دې بد راسره کړي دي
خير دی کنه راشه ،پروا نه لري

دا ګوهر که ټوله دنيا ولري
هيڅ نه دی جانانه چې تا نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دار ځړېږي هره ورځ يو سر په ښاريه کې
غوغا وي هرې خوا ته جوړ و ي شر په ښاريه کې

کمزوري په کې نه اوسي ،کمزوري ترې نه تښتي
اوسيږي اوس يوازي زورور په ښاريه کې

خدای خبر د کوم غم دروند ځادر يې در اغوستی
فرق نه کيږي د غم او د اختر په ښاريه کې

دا زړه مې په دې دومره لوی جهان کې په تنګ شوی
چې نه مې شته عالمه خپل دلبر په ښاريه کې

تر اوسه يې د خپل طبيعت ملګری پيدا نه کړ
ګوهر غريب ګرځيږي در په در په ښاريه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا سرې شونډې اننګي غواړي
ګوهر مست دی او مستي غواړي

هر څوک ګله ستا ياري غواړي
هر څوک دغه خوشالي غواړي

زړه او عقل مې په جنګ دي اوس
اوس دا دواړه ازادي غواړي

شاعري کله اسانه ده ؟!
دا خو ويني د زړګي غواړي

يو بيت

پريږدئ چي مړ شم د جنت په دروازه کي مړ شم
خدای خو دي وکړي چي د خپل يار په کوڅه کي مړ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دبندي مرغه په ځیر تیروم بند،ژوند
بې له تا جانانه نه راکوي خوند،ژوند
زما ژوند خو بس یو څو ساعته ژوند و
زما ژوند خو وه هغه ستا په مړوند، ژوند
دا خو ستا میني رسوا کړم سپوږمۍ مخیه
کنه ما لره د لمر غوندي ځرګند ژوند
زما زړه ستا د بڼو په غشو غوڅ دی
زما ژوند لکه ستا زلفې فکر مند،ژوند
ته چي دغسي خوږې غزلي لیکې
خدای دي مړ مه کړه ګوهره یاره ژوند،ژوند

دوه بیتونه

د ستا په سپین مړوند باندي د خوب په امیدونو
رسېږمه نور زه تر لپونتوب په امیدونو
زما همځولي خپلي تماشې کړي او مزې کړي
په ما غریب تېرېږي زلمیتوب په امیدونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اې مه کوه زموږ په ارمانونو باندي لوبي
جانانه ناروا داسي په زړونو باندي لوبي

دا ستا په ګلابي مخ باندي ياره خولې راغلې
که پرخه د سبا کړي په ګلونو باندي لوبي

د خپل ژوند پروا نه لري چي مينه کي صادق وي
کوي لکه پتنګ په سرو اورونو باندي لوبي

يو څو کسان له ژوند او محبته منکر شوي
کوي د انسانانو په مرګونو باندي لوبي

ګوهره دروغجنه ته بې غمه مين نه يې
چي مينه کړي هغه کړي په سرونو باندي لوبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته پرېږده چې بې غمه شم ویده لکه ماشوم
جانانه لږ د ستا په زنګانه لکه ماشوم

تا چې د فراق درنې څپېړې په مخ راکړې
ژړېږي په سلګو سلګو مې زړه لکه ماشوم

ستا د خوږو سرو شونډو خوږو پسې ژړېږم
جانانه ستا یارۍ کې شومه زه لکه ماشوم

هر کله چې تاته مخامخ شمه لالیه
شرمیږي او غورځیږي مې دا زړه لکه ماشوم

راشه راپـخلا شه او بیا ټینګه غېږه راکړه
خفه یې داسې هر وختې په څه لکه ماشوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ به خير دى په رضا باندي خوله درکړم
ګوهره ياره ضد مه کوه ته لکه ماشوم

څلوريزه

چې کله شور شي ستا د تورو زلفو
په ما بل اور شي ستا د تورو زلفو
په خپلو زلفو مې مظبوط وتړه
که زړه مې تور شې ستا د تورو زلفو

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library